

Geronimo Stilton

Met TOVERSLOT

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA.
Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Tekst: Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel: *Cerrasi eroe per Castel Leggenda*
Illustraties omslag: Giuseppe Facciotto (ontwerp) en Flavio Ferron (kleur)
Illustratie begin- en eindaktern: Roberto Ronchi (ontwerp), Ennio Bufi MAD5 (ontwerp pagina 123), Studio Parlapà en Andrea Cavallini (kleur) | Kaarten: Andrea da Rold (ontwerp) en Andrea Cavallini (kleur)
Illustraties binnenwerk: Giuseppe Facciotto (ontwerp), Carolina Livio, Alessandro Costa en Valeria Cairoli (kleur)
Grafisch ontwerp: Emilio Ignozza / *theWorldofDOT*
Vertaling: Loes Randazzo
Zetwerk: Sandra Kok | vormgeving & opmaak

© 2017 Mondadori Libri S.p.A voor Edizioni Piemme, Italië
© Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, Via Leopardi 8
20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantya.it
© 2019 voor de Nederlandstalige uitgave, verschenen bij De Wakkere Muis,
Amsterdam
ISBN 978-90-8592-525-5 NUR 282
Verspreiding in België: Baeckens books nv, Mechelen

www.wakkeremuis.nl
www.geronimostilton.com

*Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheese Makers' Association
Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.com*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, inclusief fotokopiëren en klank- of beeldopnames of via informatieopslag, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN ECHTE RIDDER

Ik kon nauwelijks geloven dat het **GROTE** moment was aangebroken. Ik stond op het punt om geridderd te worden; ik werd een echte

Mijn snorharen trilden overuren van opwinding. Ik stond op de binnenplaats van een groot **KASTEEL** en alle ogen van de aanwezigen waren op mij gericht. Opa Wervelwind, die een **RIDDERHARNAS** droeg, stond voor me en zei: *‘Kleinzoon, het gaat gebeuren!’* Ik knielde en boog mijn kop. Opa hief zijn

ZWAARD. ‘Geronimo, beloof je een trouwe ridder te zijn, je altijd waardig te gedragen en eenieder die in nood is te helpen?’

‘DAT BE-BE-BELOOF IK ...!’

Op dat moment tikte opa mijn schouder aan met zijn zwaard. Niet zachtjes ... nee ... **TOK!**

‘AU!’

WAT EEN KLAP, WAT EEN GEWICHT, WAT EEN PIJN!

Voordat ik van de schrik bekomen was, verloor

ik mijn **EVENWICHT** en viel voorover, waarbij mijn

HELM op opa’s poot terecht kwam. Hij

GILDE het uit van de pijn (AU!), **SPRONG** op zijn andere poot op en neer (OEI!)

Beloof je dat, Geronimo?

Eh... ja!

en verloor de **GRIP** op
zijn zwaard (*NEE!*), dat
op de grond kletterde ...
en **BRAK**.

‘Kleinzoan! Jij weer!’
BASTE opa. ‘Word
toch eens wakker!’
Alle aanwezigen
herhaalden:

‘WAKKER WORDEN,
GERONIMO! WAKKER
WORDEN!’

En toen werd ik **wakker**.
Ik werd wakker in mijn
eigen slaapkamer, in mijn
eigen bed!

WAS HET DUS ALLEMAAL MAAR EEN DROOM GEWEEST?!

Ik draaide me om, keek op de wekker en ...

‘Oei, is het al zo laat?!’ riep ik **VERSCHRIKT**.

Ik was vergeten de wekker te zetten ...

EN NU WAS IK
MUIZENISSIG
LAAT!

Grrr... en dan ben ik ook nog vergeten me voor te stellen! Mijn naam is Stilton, *Geronimo Stilton!* Ik ben de uitgever van de meest gelezen **krant** van Muizeneiland, *De Wakkere Muis.*

Ik had die dag een afspraak met professor **Groef de Graver**, een beroemde **archeoloog** die bezig was met opgravingen in de stad. De professor had een tijd geleden ontdekt dat er onder de **BOTANISCHE TUIN** van Rokford een gangenstelsel zat. Hij was op onderzoek uitgegaan en had er allerlei gi-ga-geweldig interessante vondsten gedaan die nog stamden uit de **middeleeuwen**. Hij kon zijn geluk niet op! In overleg met de burgemeester had hij besloten er een ondergronds museum van

te maken: het **Middeleeuwen Museum van Rokford.**

Het was de dag voor de grote **OPENING** en professor De Graver had me uitgenodigd voor een rondleiding door de gangen. **De Wakkere Muis** had de primeur!

‘O, nee hè!’ zuchtte ik. ‘Dat heb ik weer!’

Waarom, waarom?!

Meteen stond ik op, nam **snel** een douche, kleepte me **nog sneller** aan, sloeg het ontbijt over (dat mag eigenlijk niet, maar dit was een noodgeval!) en rende naar buiten (ja, je leest het goed: **rende**, ik had haast!). ‘Botanische Tuin, ik kom eraan!’ riep ik luid.

OPSCIETEN, STILTON!

Ik **vloog** zo snel als ik kon door de stad, maar alles zat tegen. Eerst stond het verkeerslicht op **ROOD**. Terwijl ik stond te wachten om over te steken, reed er een auto langs. De bestuurder keek uit het raam en begon te lachen toen hij me zag. **Vreemd!** Toen kwam ik een oud knagerinnetje tegen die haar boodschappen nauwelijks kon **DRAGEN**. Ondanks dat ik haast had, blijf ik een *gentlemuis*; ik kon dus niet anders dan haar helpen. Maar ook zij leek haar

Maar ...

Hihih!

lachen nauwelijks te kunnen inhouden. **Vreemd!**

Daarna werd ik op straat tegengehouden door een lezeres die wilde dat ik mijn boek *signeerde* (altijd leuk!) en ook toen had ik het gevoel dat ze stiekem lachte.

Heel vreemd!

Ik liep door en zei tegen mezelf: 'Wat een vertraging. Gelukkig hoef ik niet ook nog langs mijn kanto...'

Hahaha!

Hè?

TRING! TRING!

Mijn telefoon!

Ik nam op en hoorde Miezelen, mijn secretaresse,

wanhopig vragen: **'WAAR BLIJF JE TOCH?'**

'Ik ben op weg naar professor De Graver. Ik ben een ... eh... beetje **TE LAAT ...'** piepte ik verontschuldigend.

Miezelien onderbrak me ongeduldig: 'Je moet eerst hierheen komen! HIJ wacht op je!'

'WIE WACHT ER OP ME?' vroeg ik verbaasd.

'Wat een vraag! Je opa, dat snap je toch wel! Hij is hier al!' antwoordde mijn secretaresse kortaf.

SLIK!

Ik hing snel op en begon weer te rennen. Naar kantoor dit keer, naar *De Wakkere Muis*.

Toen ik daar aankwam, was ik **BUITEN ADEM** en **HELEMAAL UITGEPUT**. Maar ik had geen seconde te verliezen! Opa is geen

man, *eh muis*, die je moet laten wachten.

Ik groette iedereen in het voorbijgaan:

'Goedemorgen!'

Toen ik langs het bureau van Miezelen rende,
riep ze: 'Geronimo, waar ga je heen op die ...'

Maar ik had geen tijd om naar haar te luisteren.

Ik zwaaide de deur van mijn kantoor open:

'Hoi, opa! Hier ben ik ...'

Opa zat achter mijn **BUREAU**, nam me

van kop tot staart op en bromde:

'Kleinzoon, hoe haal je het in je

kop om op pantoffels naar
kantoor te komen?'

MAAR ... MAAR ... MAAR ...

O nee, ik was vergeten
mijn pantoffels uit te
doen! Daarom moest
iedereen zo lachen!

O nee!

Ik begon te **STOTTEREN**: ‘Ik ... ik ... de wekker ...’

Maar opa Wervelwind onderbrak me: **‘GENOEG!**

Ik wil NU van je weten hoe ver je bent met de voorbereidingen voor morgen!’

‘Voorbereidingen voor ...?’

Opa ratelde al verder: ‘Ik wist het! Je bent weer eens te laat. Zoals altijd. Weet je

dan niet hoe belangrijk dit is? Professor

De Graver heeft **MIDDELEEUWSE OVERBLIJFSELEN** van Rokford ontdekt!’

Ik deed nog een poging: ‘Ja, de **professor ...** daar had ik dus een afspr...’

Een stem kwam tussenbeide: ‘Geronimootje! Wat zie je er **muizenissig schattig** uit op die pantoffeltjes!’

O nee, wat kwam Klem hier nu weer doen?

**IK BEGREEP ER GEEN
KAASKORST MEER VAN!**

Hallo, Geronimootje!

Eh...

Je bent te laat!

‘Ah, daar ben je!’ zei opa. ‘Vertel, zijn alle **HAPJES** klaar?’

‘Maar ik heb geen hapjes besteld ...’ zei ik.

‘Nee, dat dacht ik al. Daarom heb ik Klem gevraagd!’ **GROMDE** opa.

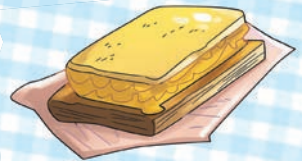
Klem somde op: ‘Ik, **CATERAAR** en expert op het gebied van **VOEDSEL**, **FEESTJES** en **ONTVANGSTEN**,

wilde morgen een buffet serveren van middeleeuwse **SOEPEN**,

PANNENKOEKEN en **TAART ...**’

Opa vond het fantastisch.

'PERFECT!' Hij draaide zich naar mij om. ‘Zoals je inmiddels misschien begrepen hebt, heeft *De Wakkere Muis* aangeboden te helpen met alle voorbereidingen

voor de grote opening van het museum morgen. In ruil voor de primeur eigenlijk. Dus, waar wacht je nog op? Ga de uitnodigingen versturen! Ga **POSTERS** plakken! Roep journalisten op en stuur ze op pad! Ga professor **De Graver**

interviewen! We hebben maar heel weinig tijd. Moet ik dan **ALLES** zelf verzinnen?!

Terwijl hij mijn kantoor uitliep, riep hij: ‘En doe die **pantoffels** uit!’ Klem dribbelde snel achter opa aan, maar hij had nog net tijd om naar me te **knipogen**. ‘Ik moet zeggen, neef, ze passen niet echt bij je das!’

ZO VEEL TE DOEN!

Ik zakte onderuit in mijn bureaustoel; de dag was al niet goed begonnen, maar dreigde nu te veranderen in een **NACHTMERRIE!**

Plotseling werd er op de deur geklopt. Ik hield mijn adem in en mijn **SNORHAREN TRILDEN VAN ANGST**. Was opa Wervelwind misschien iets vergeten?

Ik stotterde: ‘K-kom b-b-binnen ...’

De deur ging langzaam open en ... daar stonden tante Lilly, **Benjamin** en **Keetje!**

Mijn neefje en nichtje vlogen me om de hals.

‘Goedemorgen, oom!’

Daar knapte ik meteen van op. Dat was net wat

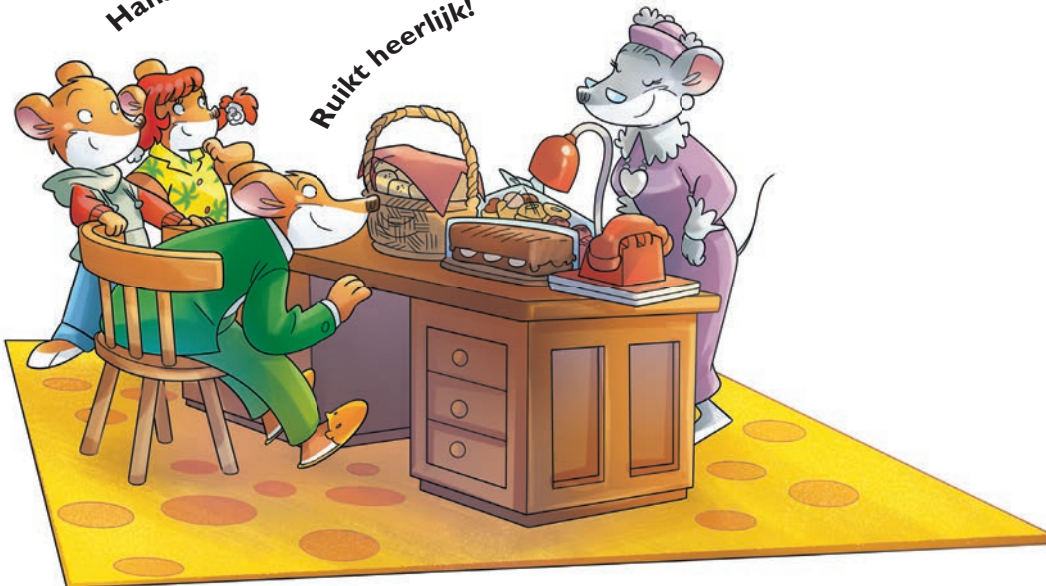

ik nodig had: **een dikke knuffel.**

Tante Lilly glimlachte. ‘Geronimo, goedemorgen! Kijk eens ...’ Ze zette haar beroemde zelfgemaakte **TIRAMISU** voor me op tafel neer. Voor ik **piep** kon piepen, zette ze er ook een warme cake naast. Ze liep weer weg en kwam even later terug. Ze droeg in iedere poot een schaal met nog veel meer **lekkere hapjes.**

Hahaha!

Ruikt heerlijk!

Ha, zo werd het toch nog een mooie dag!

‘**BEDANKT, TANTE!**’ zei ik. ‘Hoe wist je dat ik niet ontbeten had?’

Maar toen ik mijn poot **UITSTREKTE** om een plakje cake te pakken, gaf ze er een tikje op.

‘Wacht, Geronimo! Al dit lekkers is niet voor jou, maar voor professor **DE GRAVER!**’

Aangezien jij hem straks gaat interviewen, wilde ik je vragen dit namens mij voor hem mee te nemen, als beloning voor zijn harde werk!’

Ik sprong op. ‘**GROEF DE GRAVER!** Vergeten!’

Nu was ik echt

**SUPER-
MEGA-MUIZENISSIG
TE LAAT!**

‘Groef zat bij mij in de klas, wist je dat?’ ging tante Lilly verder.

‘Nu we het toch over **SCHOOL** hebben, oom G,’

zei Ben, 'je hebt beloofd de professor te vragen om onze klas een **speciale** rondleiding te geven ...'

Keetje maakte zijn zin af: '... dat ben je toch nog niet vergeten?'

'N-natuurlijk niet!' antwoordde ik en sprong op.

'Sterker nog, ik ga het nu **ONMIDDELIJK** doe...'

Voor ik mijn zin kon afmaken, schalde er een stem door mijn kantoor: 'Waar wou jij zonder mij naartoe, **BOLLETJE?!**'

Dag, oom G! Wij gaan!

Ik schrok. 'Duifje! Wat doe jij hier?'

Op dat moment **RIEPEN** mijn neefje en nichtje: 'Dag, oom G! Wij gaan, anders komen we te laat op school!' Alsof het al niet chaotisch genoeg was, kwam mijn zus

Thea ook nog eens mijn kantoor binnenlopen.
‘Hé, **broertje!** Ik wil het even met je hebben
over de opening morgen!’

De helft van haar zin ging verloren in de groet van
tante Lilly. ‘Ger, vergeet mijn **BAKSELS** niet mee
te nemen naar Groef, denk erom!’

SLIK! WAT EEN TOESTAND!

**WAT MOEST
IK VEEL
ONTHOUDEN
EN VOORAL
NIET
VERGETEN!**

TO-DOLIJST

- Naar de Botanische Tuin voor een interview met De Graver
- De baksels van tante Lilly meenemen
- Vragen of de professor de klas van Ben en Keetje een speciale rondleiding wil geven
- Uitnodigingen versturen
- Artikel schrijven
- Posters plakken

HÉT HOOGTEPUNT VAN HET JAAR!

Ik wilde net de deur uit rennen om naar **Groef de Graver** te gaan, toen Thea me het vuur aan de schenen begon te leggen. ‘Ger, wat betreft die

FOTOSESSIE

morgen, waar wil je dat ik me op richt? Op de **MIDDELEEUWSE MUREN**? Op de archeologische vondsten? Op het **museum** zelf? Kom, zeg me, wat wil je dat ik doe?’

Zo veel vragen! **SLIK!**

Verward stotterde ik:

‘I-IK W-WEET HET NIET. KIJK MAAR ...’

Wat moet ik fotograferen?

Ook die zin kon ik niet afmaken, want Duifje praatte er doorheen. ‘Je bent **NERVEUS** voor morgen, hè Bolletje? Maar ik laat je niet alleen, hoor! Ik ga mee naar hét **HOOGTEPUNT** van het jaar, toch?’

Ik raakte nog meer in de war, mijn kop **TOLDE**. Ik mompelde: ‘N-natuurlijk ... Hoogtepunt van het jaar ...’

Mijn bijna-verloofde (denkt zij) kraaide: ‘O! Jij en ik, poot in poot in de onderaardse gangen van het Middeleeuwen Museum van Rokford!

**ZO GRIEZELIG
VERRUKKELIJK!**

Ik zal zorgen dat ik op tijd ben, Bolletje!’

Op tijd ... O nee ...
professor De Graver!

SLIK!

